

שעוזשים רצונו של רבונם שלא יכול לשלט עליהם. והמקרא הזה בלו בָא ל' בראשות את סוד הדבר, לעטר את אומת רוח הקודש למעלה למעלה, ולהפריד את רוח הטמאה הזו להוירקה למטה למטה, וזה ברצון ובתפלה כמו שאמרנו, וזה במעשה, הכל בראוי לו. ופסוק זה מוכית עליהם, שפה טוב צו את אהרון ואת בניו לאמר. צו זו עבורה זורה, רוח הטמאה. לאמר - זו אשא, שגוראת יראת ה. כתוב כאן לאמר, כתוב שם (ירמיה) לאמר הן ישלח איש את אשתו, והרי פרשו. ומשום לכך הפל נאמר, והכהן עומד להתקין את הפל, בסוד של אדם וכחמה. אשרי חילקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא לאוֹתם היודעים את דרכי התורה והולכים בה ברוך אמרת, עליהם כתוב (ישעה לח) ה' עליהם יחי. מה זה עליהם ? אליך רצבי התורה. יחי - יתקיימו בעולם הנה ובעולם הבא.

בא וראה, כתוב זאת תורה העלה. אמר רבי חייא, פסוק זה בגיןו אותו בגן הנה : זאת תורה באניי סלקת רצון הקדש. העלה - שהיה עולה ומתחערת למעלה למעלה להתקשר בראוי עד המקום שהקרא קדש הקדשים. דבר אחר, זאת תורה - וזה בנטש ישראל. העלה - זו מחשבה רעה שעלולה על רצון הקדם להסתות מברך האמת. היא העלה - היא היא שעולה ומסתה את הקדם,

קדשה, מגו הא קרבנה. ואילימא (במדבר כח) צו את בני ישראל. וכי נמי, דהא בראשותיהם קיימא, (ד"א לאפרشا לה מדורות) כל זמנה דעתך רעותה דמאיריהן, דלא יכול לא לשילטאה עליה.

והאי קרא כלא, אתיא לאחזה רזא דמלחה, לאעטרא לההוא רוית קדשא, לעילא, לעילא, ולאפרsha לה לדא רוח טומאה, לנחתה לה למתא למתא, דא ברעותא ובצלותא בדק אמרן, ודא בעובדא, כלא בדק חזיליה.

והאי קרא מוכח עליהו, כתיב, צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו : דא עבדת פוקבים ומצלות רוח מסאבא. לאמר : דא אתא, דאקרי (משל לי) יראת יי'. כתיב הכא לאמר, וכתיב חתם לאמר (ירמיה) הן ישלח איש את אשתו, והא אויקמיה. ובגין לכך, כלל אמר, ובנה קיימא לאתקנא כלא, ברזא דאדם ובכמה. זכה חולקיהן מצדקיה, בעלמא דין, ובעלמא דאתמי, לאינון ידע ארכיה דאוריתא, ואילו בה בארכ קשות, עליהו כתיב, (ישעה לח) יי' עליהם יחי. מי עלייהם. אלין ארכוי דאוריתא. יחי, יתקיימו בהאי עלמא, ובעלמא דאתמי.

הא חי, כתיב זאת תורה העולה, אמר רבינו חייא, הא קרא אויקמאנא ליה בהאי גוננא, זאת תורה : דא בנטש ישראל. העולה : דאייה סלקת ואתערת לעילא לעילא, לאתקשרא בדקאי יאות, עד אחר דאקרי קדש הקדשים.

דבר אחר, זאת תורה : דא בנטש ישראל. דאייה סלקא על רעותה דבר נש, לאסטה לה מאורחא דקשות. היא העולה, היא היא דסלקא, ואסטיאת ליה לבר נש, בעי לאוקדא ליה

ואזיך לשׁרֶפֶה באשׁ כדי לא לחת
לה מְקוּם (להפטוח) לרבות.
ומשותם כה, על מוקדָה על המזבח
כל הלילה. מי הוא הלילה? זו
בנשׂת ישראל, (שהיא זאת מושם)
שבאה לטהר את האדים מאותו
הרוץ. על מוקדָה, משותם שגנבר
דינור הוא מוקם לשׁרֶפֶה כל אוטם
שלא עומדים על מקומם, שהרי
מכניסים אותם באotta אשׁ
שׁודלקת, ומעבירים את שלטונם
מן העולם. ובכדי שלא ישלוט,
אריך על מוקדָה על המזבח כל
הלילה, ונכנעת ולא שולטה.

ועל כן, בשׂיה נכנע, עליה בנטה
ישראל, שהוא רוח הקדש,
שׁעולה ומהעתרת למעלה, שהרי
עליתה בשׂגנעה הכהן לאחר זהה
ונפרד ממנה. ומשותם כה צרים
בסוד קרבן להפריד את הצד
זהה מרום הקדש ולחת לו חלק,
כדי שׁרויים קדש ולחת לו חלק
למעלה.

ובא ראה, בזמן שׁובנה בית
המקדש ונעשה, נבען הצד الآخر
והסתלק מהעולם. וכשהסתלק
מזהן ווהוקם המשכן על ידי
משה, אז הוקם למעלה ולמטה.
זהו שׁבות ויקם משה את
המשכן. מה זה ויקם? אלא
שהקימים אותה להח עלות למעלה
למעלה. ולכך ויקם משה מה
שהיה נמייך - הוא הקימו, כי
שפוקמים את מי שׁבפל. פמו כן
לעתיד לבא בתוכך, (עמוס ט) אקים
את סכת דוד הנוֹפֶלֶת.

בhour (שם) נפלה לא תועיף קום
בתוכלת ישראל. מה זה לא תועיף קום?
קום? (משמעותו אחר קמה) אלא
שבזמן אחר היא קמה. היא קמה
עצמה, ולא הקימה הקדש
ברוך הוא. שהרי בגנות מצרים

בנורא, בגין דלא יתהייב לה דוכטָא (נ"א
לאספאה) לאספאה.

ובגין כה, על מוקדָה על המזבח כל הלילה,
מאן לילָה, דא בנטה ישראל. (ראייה אתה בנין)
דאתיא לדבאיה ליה לבר נשׁ, מההוא רעotta.
על מוקדָה. בגין די נחר דיןור, איהו אחר
לאזקרא לכל אינון, דלא קיימי בקיימי יהו,
דה עאלין לוֹן בההוא נורא דדליך, ומעברי
שולטגהון מעלם. בגין דלא ישלוט,
אצטריך על מוקדָה על המזבח כל הלילה,
ואתביביא ולא שלטָא.

יעל דא, כד אתביביא הא, סלקא בנטה
ישראל, דאייה רוח קדשא, דסלקא
ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילָה, כד
אתביביא הא חילא אחרא, ואתperfsha מינה.
ובגין כה, בעין ברזא דקרבנא, לאפרשה
להαι סטרא מרוח קדשא, ולמייב לה
חולקא, בגין דרויים קדשא אסתלק לעילא.

וთא חז, בזמנא דאתבני בי מקדשא,
ואתעביד. אתביביא סטרא אחרא,
ואסתלק מעלם. וכד אסתלק מעלם,
ואתקם משכנא על ידא דמשה, כדין אתקם
לעילא ותפא. דהא הוֹא דכתיב, ויקם משה
את המשכן. מאוי ויקם. אלא דאוקים לה,
לאסתלקא לעילא לעילא. ועל דא, ויקם
משה, מאן דהוה מאיך אווקמיה, פמאן
דאוקים למאנ דנפיל. בגוֹנָא דא, לזמנא
דאתי כתיב (עמוס ט) אקים את ספת דוד
הנוֹפֶלֶת.

בתיב, (עמוס ה) נפלה לא תועיף קום בתולת
ישראל, מאי לא תועיף קום. (משמעותה
ומנא אחרא קמת) אלא בזמנא אחרא קמת. היא קמת
mgrama, ולא אוקים לה קדשא בריך הוֹא. דהא בגלוֹתא דמצרים, קדשא